

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Z. H.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2023 č. j. MSK 29351/2023, o přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 6. 1. 2023 č. j. OŽVP/1017/2023/aland/spis 6005/2021, za účasti v řízení obviněné Mgr. M. D., a to tak, že výrokem I. žalovaný odvolání žalobkyně do výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a výrokem II. odvolání žalobkyně do výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a výrok II. rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm potvrdil. Žalobkyně namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu, k čemuž uvedla, že správní orgány zcela bagatelizují, že útočníkem byla paní D. nikoliv ona, a že útok

byl celou dobu až do příjezdu Policie ČR útokem trvajícím. Dle žalobkyně správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil a vyhodnotil intenzitu útoku, přičemž uvedl, že ze strany paní D. šlo toliko o jeden úder srolovaným časopisem, s tím, že jiný průběh děje není možné prokázat. Odvolací orgán nedostatečné zjištění skutkového stavu nezhojil, ale tento stav aproboval. Žalobkyně poukázala na to, že v řízení opakovaně uvedla, že se jednalo o úder opakované, vedené s velkou intenzitou do oblasti hlavy. K prokázání této skutečnosti odkázala jednak na lékařské zprávy a jednak na znalecký posudek. Paní D. jí útokem na hlavu způsobila pohmoždění hlavy v týlní krajině, lehké podvrtnutí krční páteře, pohmoždění pravého ramene. Dále pak pokračujícím útokem již v době na zemi podlouhlou kožní odřeninu na přední a vnitřní straně pravého stehna. Rozsah zranění je dokládán zprávou Centrálního příjmu Nemocnice ve Frýdku – Místku ze dne 1. 11. 2021, rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 2. 11. 2021 a zprávou Nemocnice ve Frýdku – Místku ze dne 10. 12. 2021. K hodnocení jejího zranění byl přibrán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, MUDr. V. K., který vycházel z konzistentního podání vysvětlení, které podala ona sama, jejího otce a paní D. Znalec měl k dispozici i uvedené lékařské zprávy a fotografie. Znalec uzavřel, že celková doba léčení jejího zranění trvala 9 dnů. Způsob vzniku zranění dle závěrů přibráného znalce odpovídá dvěma přímým úderům sevřenou pěstí druhé osoby, vedeným do zraněných oblastí středně velkými náprahy, se středně velkou razancí. Středně silný úder pěstí vedený do oblasti hlavy měl za následek i vznik podvrtnutí krční páteře, ke kterému došlo nepřímým mechanismem. Zranění kůže pravého stehna vzniklo patrně zasažením samovolným obloukovitým pohybem ruky druhé osoby s drženými klíči v průběhu vyšetřovaného incidentu, a to pouze malou působící silou. Znalec uzavřel, že lze soudit, že mechanismus a způsob vzniku jejího zranění odpovídá skutečnostem uvedeným v její výpovědi, tedy aktivním působením prověřované Mgr. M. D. Žalobkyně namítala, že přestože výše uvedené listinné důkazy jsou součástí spisu, správní orgán se s nimi zcela zjevně neseznámil a v odůvodnění rozhodnutí se s nimi vůbec nevypořádal. Současně nevyslechl ani jejího otce a v případě sestry nezjistil, zda ta by se případně byla schopna bránit útoku, či zda z důvodu jiných okolností není schopná či ochotná se zapojovat do jakékoliv fyzické potyčky (např. z důvodu těhotenství). Na takovém skutkovém stavu pak odvolací orgán uzavřel, že strana bránící byla v přesile, což mělo být důvodem, že se v daném případě nemůže jednat o nutnou obranu. Žalovanému vytkla, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, že by správní orgány prováděly dokazování uvedenými listinnými důkazy. Neprovedením navržených důkazů v podobě výsledku jejího otce je procesní vadou, čímž správní orgán porušil její právo na spravedlivý proces. Tím spíše za situace, kdy odvolací správní orgán z přítomnosti jejího otce dovozuje jakousi přesilu, což považuje za zcel absurdní a zcestné.

2. Další námitky žalobkyně se vztahovaly k právnímu posouzení věci. Žalobkyně konstatovala, že správní orgán posuzoval, zda její jednání naplnilo podmínky nutné obrany. Dle žalobkyně v posouzení správního orgánu jednak zcela absentuje posouzení skutečnosti, že útok paní D. pokračoval i v době, kdy obě byly na zemi, přičemž paní D. se jí snažila kopat a současně jí způsobila tržnou ránu na noze. Správní orgány neuvádějí, z jakých důkazních prostředků dospěly k závěru, kdy skončil útok paní D., proč další útok z její strany nehrozil, když soustavně ji slovně urážela, a uváděla, že je „vyžraná bachyně, má jateční váhu a půjde brzo na porážku“. Z rozhodnutí není ani zřejmé, v čem spatřuje správní orgán zcela zjevnou nepřiměřenost jejího jednání, přestože utrpěla újmu na zdraví, zamezila pokračujícímu útoku paní D. nejméně invazivním způsobem, což je zcela zjevné z toho, že u paní D. nedošlo nejenom k újmě na zdraví, ale ani k újmě na jakékoliv části oděvu.

K závěrům správních orgánů žalobkyně uvedla, že hodnocení, zda šlo o přímo hrozící nebo trvající útok, je dáno vždy kontextem nastalé situace. Není dost dobře možné vyžadovat, aby intenzitě použitého útoku odpovídala i míra intenzity obrany, neboť obrana by měla být důraznější už jen z toho důvodu, aby došlo nejen k překonání přímo hrozícího či trvajícího útoku, ale i k definitivnímu odrazení útočníka od dalšího útoku, tedy aby útočník v útoku nepokračoval nebo jej nezopakoval. Obdobné argumenty nutno vztáhnout též co do doby trvání obrany proti již nastalému útoku (otázka zachování extenzity nutné obrany). Posouzení, kdy je obrana nepřiměřená ve smyslu zákona o přestupcích, vždy závisí na okolnostech konkrétního případu. V konkrétním případě je dle žalobkyně nepochybné, že mohla mít důvodné obavy z napadení i poté, co bezprostředně odrazila první útok paní D. povalením na zem. Na zemi však paní D. pokračovala v útoku, kopala ji a zranila na noze klíči. Nervózní situace byla umocněna značnou verbální agresivitou paní D., a tedy též naprostou nepředvídatelností jejího jednání, stejně jako emočně vypjatou atmosférou. V daném případě je zcela zjevné, že i přes výše uvedené, maximálně šetrila osobu paní D. a současně předcházela možnému dalšímu útoku z její strany. Omezila paní D. v pohybu jen na dobu nezbytně nutnou, a to do příjezdu neprodleně přivolané policejní hlídky. Nebylo její chybou, že policejní hlídka přijela teprve po několika minutách po přivolání a že paní D. stále pokračovala v útoku. Tento fakt ostatně nemohla ani nijak ovlivnit. Zda by k dalšímu útoku (mimo kopání, použití klíčů a verbální agrese) po eventuálním uvolnění paní D. došlo či ne, zůstává otevřenou otázkou, na kterou žádná empirická odpověď z pochopitelných důvodů neexistuje, a existovat ani nemůže. Žalobkyně uvedla, že závěr, k němuž dospěly správní orgány, je ovšem evidentně nesprávný. V pojetí správního orgánu by totiž nutná obrana byla možná prakticky jen proti již probíhajícímu nebo právě započatému útoku, což by zásadním způsobem poškodilo možnosti úspěšné obrany. Nutno vzít v potaz, že v reálných životních situacích má bránící se jen sekundy na rozhodnutí o tom, jakým způsobem bude odvracet trvající nebo bezprostředně hrozící útok. Právní úprava je přitom zcela jednoznačně postavená na principu, že riziko útoku nese sám útočník, nikoliv obránce. Je proto zcela nepřípustné, aby správní úředníci (nebo správní soudy) kladli ex post facto na bránící se osoby nároky v daném momentu zcela nesplnitelné. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10. 3. 1920, Kr I 01/19, Vážný sv. I., č. 155, s. 221 a uvedla, že rozhodující pro rozhodnutí oprávněnosti nutné obrany je tedy nikoliv jen posouzení objektivní, ale zejména posouzení subjektivní – tedy, jak se oprávněnost nutné obrany mohla za dané situace jevit obránci, a zda obránce mohl s ohledem na podmínky individuální věci důvodně a rozumně předpokládat, zda útok je ve skutku útokem bezprostředně hrozícím, nebo zda bezprostředně hrozí pokračování již v započatém útoku. Dle žalobkyně správní orgán v podstatě argumentuje, že ona měla spoléhat na náhodu, že v útoku nebude paní D. pokračovat. Žalobkyně dále poukázala na názor právní doktríny, která zároveň akcentuje přístup soudní praxe, a která v diskuzi k trestně právní verzi nutné obrany uvádí, že „od obránce není...možné žádat, aby vyčkával a spoléhal se na náhodu, že škoda, která z útoku hrozí, nenastane, a aby nepoužil přiměřené a dostupné prostředky obrany, aby hrozící útok znemožnil a útočníka zneškodnil. Žalobkyně shrnula, že podmínky nutné obrany v této věci byly dány, když paní D. sama musela počítat s tím, že poté, co ji fyzicky napadne za soustavného vulgárního urážení a vyhrožování fyzickým násilím, bude se ona jako napadená bránit a pokusí se zamezit dalšímu napadání. Přiměřenost jednání tak byla s ohledem na okolnosti vzniklé situace dána. Útok totiž neskončil, nýbrž trval, respektive nebýt jejího zákroku, mohl pokračovat nebo být zopakován se stejnou intenzitou. Navíc ona omezila paní D. v pohybu jen po dobu, po

kterou to bylo nezbytně nutné, tedy do příjezdu hlídky Policie ČR. Pak bylo již na orgánu policie, za jak dlouho na místo konfliktu dorazí.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného žalobkyně v žalobě namítá prakticky totéž, co namítala v rámci odvolání. Žalovaný má za to, že se se vším rozporovaným vypořádal, stejně tak i správní orgán I. stupně, který ve svém rozhodnutí podrobně rozebral, proč se v projednávaném případě nemůže jednat o nutnou obranu, krajní nouzi ani o zadržení podle § 76 občanského zákoníku. Žalovaný pak měl za to, že v tomto případě postačí odkaz na odůvodnění správního orgánu I. stupně s tím, že doplnil jeho názor, že se nejedná o nutnou obranu v případě zadržení obviněné D., neboť zde byla strana žalobkyně v početní převaze, čímž chtěl žalovaný namítnout, že poté, co bylo obviněné D. zabráněno v překročení pozemku, počet přítomných osob na straně žalobkyně již dostatečně zabezpečil to, aby si obviněná D. s další protiprávní jednání rozmyslela minimálně v tom smyslu, že bylo přítomno více svědků, kteří by její protiprávní jednání prokázali. Žalovaný tak měl především na mysli, že by obviněná D. pokračovala v průchodu pozemkem. Žalovaný v žádném případě nepočítal s tím, že by obviněná D. dále pokračovala ve fyzickém napadání žalobkyně nebo snad dokonce některého ze svědků. Proto také nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, když žalovaný, pokud hovoří o přesile (přičemž žalovaný hovořil o „početní převaze“), měl vyslechnout otce žalobkyně nebo posuzovat, jaké tělesné konstitute byly přítomné osoby, které přišly žalobkyni na pomoc. K námitce žalobkyně, že z její strany nedošlo v rámci nutné obrany k extenzivnímu excesu, neboť po odražení prvního útoku obviněné D. povalením na zem (což mimo jiné žalovaný i správní orgán I. stupně vyhodnotil jako nutnou obranu) hrozilo, že by obviněná D. v útocích pokračovala. Žalovaný nerozporuje, že poté, co byla obviněná D. povalena žalobkyní na zem, ve svém útoku ještě pokračovala, avšak žalobkyně ji zaklekla a tímto jí v dalších útocích zabránila. Následně pak již z ničeho nevyplývalo, že by obviněná D. útočila dále a v době pořízení zvukových záznamů již bylo zřejmé, že útok ze strany obviněné D. nehrozí. Žalovaný má tak za to, že žalobkyně se prokazatelně dopustila přestupku, který je jí kladen za vinu. Jednání žalobkyně tak evidentně překročilo rámec nutné obrany, neboť touto obranou se sama žalobkyně stala agresorem, když obviněné D. bránila v pohybu i poté, co útok z její strany zjevně nehrozil. V této souvislosti žalovaný poukázal na žalobní tvrzení žalobkyně o tom, že závěr správního orgánu I. stupně i jeho závěr je nesprávný, když podle těchto závěrů by nutná obrana byla možná prakticky jen proti již probíhajícímu nebo právě započatému útoku. Žalovaný však má za to, že právě tento závěr je správný, neboť podmínkou nutné obrany je, že se jí odvrací bezprostředně hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem (§ 25 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů) a jednání žalobkyně této definici neodpovídá, což sama v žalobě touto žalobní námitkou potvrdila.
4. Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě ani ke dni rozhodnutí soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání nevyjádřila.
5. Ze správních spisů bylo zjištěno, že Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm rozhodnutím ze dne 6. 1. 2023 č. j. OŽVP/1017/2023/aland/spis 6005/2021 výrokem I. uznal paní M. D.,

narozenou X vinnou 1) tím, že dne 1. 11. 2021 kolem 18:00 hodin v Trojanovicích na pozemku parc. č. XA u domu č. p. X slovně napadla Mgr. Z. H. (t. č. Š.) výrazy „pičo a kurvo“ a současně o ní prohlásila, že je „vyžraná bachyně, má jateční váhu a půjde brzo na porážku“, tedy jinému úmyslně ublížila na cti tím, že ho hrubě urazila, čímž spáchala přestupek proti občanskému soužití dle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), 2) tím, že 1. 11. 2021 kolem 18.00 hodin v Trojanovicích na pozemku parc. č. XA u domu č. p. X poté, co slovně napadla Mgr. Z. H. (t. č. Š.), která jí bránila v průchodu přes pozemek, ji napadla i fyzicky, a to úderem do hlavy srolovaným časopisem, tedy úmyslně narušila občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustila hrubého jednání, čímž spáchala přestupek dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o přestupcích. Za spáchání uvedených přestupků byl Mgr. M. D. uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč, dále jí byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupků a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Týmž rozhodnutím Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm uznal žalobkyni vinnou tím, že dne 1. 11. 2021 kolem 18.00 hodin v Trojanovicích u domu č. p. X parc. č. XA zabránila Mgr. M. D., která jí předtím slovně a fyzicky napadla, v průchodu přes pozemek tak, že ji svalila na zem a na zemi ji svým tělem držela asi 10 minut až do příjezdu Policie ČR, tedy úmyslně narušila občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustila hrubého jednání, čímž spáchala přestupek dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o přestupcích, za což jí byl uložen podle § 35 písm. b), § 46 a § 7 odst. 4 písm. a) zákona o přestupcích, správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč a dále jí byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2023 č. j. MSK 29351/2023 tak, že odvolání žalobkyně do výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako nepřípustné zamítl, odvolání žalobkyně do výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm zamítl a výrok II. rozhodnutí potvrdil.

6. Co se týče žalobní námitky ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, vycházel krajský soud z ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žádné další důkazy nebylo třeba provádět. V hodnocení provedených důkazů a podkladů, a to výpovědí žalobkyně a druhé obviněné, svědkyně T. M., fotodokumentace, audiozáznamů a úředních záznamů o podaných vysvětleních žalobkyní, Mgr. M. D., F. Š., Mgr. T. M. a policisty K. Č. a J. I., soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně řádně odůvodnil na základě zjištění z provedených důkazů a podkladů, závěr o tom, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o přestupcích tím, že úmyslně narušila občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustila jiného hrubého jednání, a to tím, že dne 1. 11. 2021 kolem 18.00 hodin v Trojanovicích u domu č. p. X parc. č. XA zabránila

Mgr. M. D., která ji předtím slovně a fyzicky napadla, v průchodu přes pozemek tak, že ji svalila na zem a na zemi ji svým tělem držela asi 10 minut až do příjezdu Policie ČR. Správní orgán I. stupně uvedl, jakými úvahami se při hodnocení a podkladů řídil. Ve shodě se správními orgány i dle názoru soudu neexistují v posuzované věci žádné pochybnosti o skutkovém stavu, přestože není možné zjistit naprosto přesnou podobu způsobu, jakým žalobkyně na zemi Mgr. M. D. držela. Zakročující policistka skutek popsala jako klečení, což vyloučila i Mgr. M. D., na straně druhé lze vyloučit i způsob popsáný žalobkyní, jejím otcem a sestrou, tedy že by ležela vedle ní a držela ji pouze jednou rukou. Ve shodě se správními orgány i soud zastává názor, že jako nejpravděpodobnější se jeví způsob odhadnutý Mgr. M. D., tedy tak, že na ni ležela polovinou těla a jednou rukou se jí opírala o krk. To nerozporuje ani žalobkyně, tvrdila ovšem, že uvedené jednání bylo plně v souladu s právem a že to byla naopak ona, kdo se během něj stal terčem protiprávního jednání. Za tohoto stavu se správní orgán I. stupně zabýval tím, zda se skutečně ze strany žalobkyně jednalo o nutnou obranu nebo krajní nouzi, či nikoliv. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobkyně, že se v jejím případě jednalo o nutnou obranu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že na trestnost přestupků se aplikují obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (viz rozsudek NSS č. j. 8 As 17/2007-135). Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mimo jiné nutná obrana a krajní nouze (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 22/2007-73). Předpokladem, aby bylo možno jednání kvalifikovat jako nutnou obranu, bylo by třeba, aby v okamžiku jednání útok hrozil či stále trval. Ve shodě s žalovaným i dle názoru soudu za nutnou obranu lze považovat povalení druhé obviněné Mgr. D. na zem, neboť jí tím bylo zabráněno v bezprostředně hrozícím útoku na žalobkyni. Držení Mgr. D. na zemi žalobkyní po dobu asi 10 minut až do příjezdu Policie ČR však dle názoru soudu již meze nutné obrany překročilo, a to již z důvodu, že na pomoc žalobkyni přiběhl její otec a sestra, tudíž zde byla strana žalobkyně v převaze a správní orgán vzal také zcela přilehavě v potaz i tu skutečnost, že žalobkyně byla zjevně fyzicky silnější než Mgr. M. D. Nutno zdůraznit, že Mgr. M. D. napadla žalobkyni srolovaným časopisem do hlavy a reakcí žalobkyně bylo povalení Mgr. D. na zem a pokračování držení Mgr. D. po dobu cca 10 minut. Jinými slovy řečeno, jestliže předcházející útok Mgr. D. vůči žalobkyni byl slovní a fyzický útok spočíval v tom, že žalobkyně byla udeřena do hlavy srolovaným časopisem, pak pouze povalení Mgr. D. na zem, je možné považovat za jednání v nutné obraně, ovšem její držení na zemi po dobu cca 10 minut, již nelze považovat za přiměřenou obranu. Ve shodě se správním orgánem I. stupně i soud zastává názor, že z charakteru slovního projevu Mgr. D. na audiozáznamu rozhodně nevyplývá, že by si svou situaci užívala, naopak z něj lze vyvodit, že tato situace na ni působila stresujícím způsobem. V době pořízení zvukových záznamů již bylo zřejmé, že útok ze strany Mgr. D. nehrozí.

7. Soud má za to, že závěrům správních orgánů o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobkyní nelze nic vytknout. Shodně s žalovaným má soud za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě provedených důkazů a podkladů bylo možno dospět k závěru, že se žalobkyně dopustila přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích a k porušení § 3 správními orgány nedošlo.

8. Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.02.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně